

Spis treści:

Stowarzyszenie Przyjaciół Chorych HOSPICJUM pw. św. Judy Tadeusza	2
Hospicjum św. Kamila w Bielsku-Białej	3
Łomżyńskie Towarzystwo Przyjaciół Chorych „Hospicjum” pw. Świętego Ducha	5
Towarzystwo Przyjaciół Hospicjum, Chojnice	7
Stowarzyszenie Opieki Hospicyjnej Ziemi Częstochowskiej	9
Hospicjum im. św. Maksymiliana Kolbego w Koszalinie	13
Stowarzyszenie Hospicjum Domowe im. ks. Eugeniusza Dutkiewicza przy Parafii św. Katarzyny w Jastrzębiu-Zdroju	17
Spółeczne Stowarzyszenie Hospicjum im. św. Kaliksta	19
Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Dom Sue Ryder	21
Specjalistyczny Szpital Wojewódzki w Ciechanowie, Oddział Opieki Paliatywno – Hospicyjnej, Hospicjum Domowe	24
Stowarzyszenie Auxilium „Hospicjum św. Arnolda Janssena w Nysie”	24
Towarzystwo Przyjaciół Chorych „Hospicjum”, Świdnica	26
Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Poradnia Opieki Hospicyjno-Paliatywnej, Wałbrzych	27
Fundacja Warszawskie Hospicjum dla Dzieci	28
Hospicjum św. Kamila w Gorzowie Wielkopolskim	31
Hospicjum Opatrzności Bożej Księży Orioniści	34

Stowarzyszenie Przyjaciół Chorych HOSPICJUM pw. św. Judy Tadeusza, Wejherowo

Opracowanie materiału: Teresa Dzięcielska

Data powstania: 13 czerwca 1991 r.

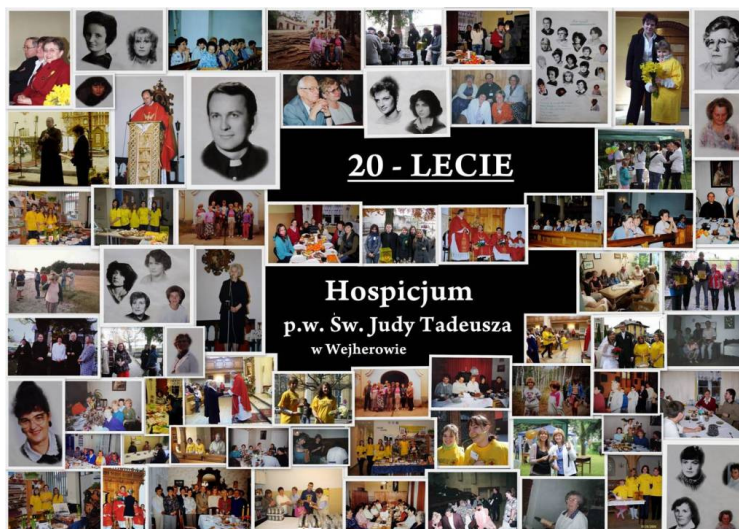
Założyciele: Maria Kossowska, ksiądz Marian Dettlaff

Główni liderzy: Teresa Dzięcielska, Krystyna Pyrz, Jadwiga Moździerska

Formy opieki: hospicjum domowe

Historia i formy działalności

Hospicjum Domowe pod wezwaniem św. Judy Tadeusza powstało z inicjatywy Marii Kossowskiej, przy pełnej akceptacji księdza proboszcza Mariana Dettlaffa. Formacja ta została zapoczątkowana 13 czerwca 1991 roku przy parafii św. Leona Wielkiego w Wejherowie. Hospicjum Domowe od samego początku działało na zasadach pełnego wolontariatu. Pod koniec 2001 roku powstało Stowarzyszenie Przyjaciół Chorych HOSPICJUM pod wezwaniem św. Judy Tadeusza, które w dalszym ciągu realizuje ideę sprawowania opieki nad chorymi w domach.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Stowarzyszenie przystąpiło do Ogólnopolskiej Kampanii „Hospicjum to też Życie”, w której brało czynny udział. Zorganizowaliśmy akcje: „Śpiewajmy dla Hospicjów”, „Głosy dla Hospicjów”, „Pola Nadziei” a także „Znicz Pamiętam”, z których dochód przeznaczaliśmy na zakup sprzętu medycznego. Akcje, w których bierzemy udział, mają zawsze na celu zaprezentowanie społeczeństwu rangi opieki hospicyjnej oraz zachęcenie do wolontariatu młodzieży, której zaszczepienie chęci pochylenia się nad drugim człowiekiem czy darowanie

mu swojego czasu, uczy trwania, słuchania i „bycia”. W roku 2012 udało nam się uzyskać status organizacji pożytku publicznego.

Współpracujemy z Powiatową i Miejską Biblioteką Publiczną im. A. Majkowskiego oraz Wejherowskim Centrum Kultury. Dodatkowo wspierają nas również parafie znajdujące się na terenie Wejherowa i powiatu wejherowskiego wraz z mieszkańcami Wejherowa i pobliskich miejscowości, bez których funkcjonowanie naszej placówki byłoby niemożliwe.

Hospicjum powstało jako jedno z pierwszych na Pomorzu. Od 22 lat pracownicy oraz wolontariusze naszego hospicjum starają się propagować ideę hospicyjną.

Strona internetowa: www.hospicjumwejherowo.org

Hospicjum św. Kamila w Bielsku-Białej

Opracowanie materiału: Zbigniew Olszowski

Data powstania: 1992 r.

Założycielka: lek. med. Anna Byrczek

Główny lider: lek. med. Anna Byrczek

Formy opieki: hospicjum domowe, poradnia opieki paliatywnej

Historia i formy działalności

Ważnym elementem początków Hospicjum i poznawania zasad postęgi hospicyjnej była współpraca z księdzem Eugeniuszem Dutkiewiczem – Krajowym Duszpasterzem Hospicjów oraz z dr n. med. Jadwigą Pyszkowską, Konsultantem Wojewódzkim w zakresie medycyny paliatywnej. Do 2008 roku Hospicjum było nieformalną grupą wolontariuszy, działającą przy parafii Księży Salwatorianów pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Bielsku-Białej przy ul. NMP Królowej Polski 15. Wspierały ją Caritas Diecezji Bielsko-Żywieckiej i bielskie zakłady opieki zdrowotnej. Współpracowała również z Beskidzką Izbą Lekarską, która nieodpłatnie udostępniała Hospicjum salę wykładową. W marcu 2009 roku w Krajowym Rejestrze Sądowym zarejestrowano Stowarzyszenie „Hospicjum św. Kamila w Bielsku-Białej” jako kontynuatora działalności nieformalnej grupy hospicyjnej. Dwa lata później wpisano do Rejestru Zakładów Opieki Zdrowotnej Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Hospicjum św. Kamila w Bielsku-Białej, dla którego Stowarzyszenie było organem założycielskim. W 2012 roku Stowarzyszenie „Hospicjum św. Kamila w Bielsku-Białej” zostało wpisane do Rejestru Podmiotów Wykonujących Działalność Leczniczą.

Działalność lecznicza prowadzona jest w przedsiębiorstwie, w skład którego wchodzi Poradnia Opieki Paliatywnej oraz Zespół Domowej Opieki Paliatywnej.

Hospicjum obejmuje domową opieką chorych w terminalnym okresie choroby nowotworowej mieszkających na terenie miasta Bielska-Białej i okolic, przychodząc im z pomocą medyczną. Wspiera psychicznie i duchowo chorych i ich rodziny. Opieka jaką otaczani są chorzy jest bezpłatna. Hospicjum prowadzi również nieodpłatnie dla swoich podopiecznych wypożyczalnię sprzętu medycznego.

Od początku istnienia Hospicjum objęło opieką około 3500 chorych. Przeciętnie w opiece równocześnie pozostaje około 50 chorych.

W Hospicjum działają: Hospicyjny Ruch Modlitewny, Grupa Wsparcia dla Osób, których dotknęła śmierć kogoś bliskiego. Prowadzone są comiesięczne spotkania całego Zespołu Hospicyjnego z omówieniem aktualnych problemów w codziennej pracy z podopiecznymi oraz comiesięczne spotkania wolontariuszy i osób osieroconych, comiesięczne spotkania szkoleniowe w Beskidzkiej Izbie Lekarskiej, która udostępnia nieodpłatnie od wielu lat salę wykładową.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Hospicjum ściśle współpracuje z Beskidzka Izbą Lekarską, Szpitalem Kolejowym w Wilkowicach, lekarzami POZ, administracją publiczną, Samorządem Miasta Bielsko-Biała. Uzyskuje ogromne wsparcie od Parafii NMP Królowej Polski w Bielsku-Białej i Zgromadzenia Księża Salwatorianów, Caritas Diecezji Bielsko-Żywieckiej, Samorządu Miasta Bielska-Białej oraz innych Darczyńców i Dobrodziei.

Hospicjum skupia około siedemdziesięciu wolontariuszy. Są to medycy i niemedycy oraz księża kapelani. Raz w roku Hospicjum organizuje dla hospicjantów dni skupienia i rekolekcje dla wszystkich zainteresowanych. Prowadzi również szkolenia dla zainteresowanych wolontariatem hospicyjnym, wspólne wycieczki i pielgrzymki wolontariuszy i rodzin hospicyjnych. Propaguje idee hospicyjne w społeczności lokalnej, między innymi poprzez coroczne dni otwarte.

Wyróżnienia

W 2008 roku Hospicjum zostało uhonorowane ogólnopolską nagrodą „Kryształowe Serce imienia św. Kamila” (za miłość do bliźniego, ofiarną służbę i godną naśladowania postawę

osób pracujących w Hospicjum). Otrzymało również Nagrodę Specjalną Kapituły Laurów Umiejętności i Kompetencji.

Strona internetowa: www.hospicjum.sds.pl

Łomżyńskie Towarzystwo Przyjaciół Chorych „Hospicjum” pw. Świętego Ducha w Łomży

Data powstania: 1992 r.

Założycielki: Teresa Steckiewicz, Halina Sokołowska

Formy opieki: hospicjum domowe, hospicjum stacjonarne, zakład opiekuńczo-leczniczy

Historia i formy działalności

Przyjęta przez Towarzystwo nazwa „pod wezwaniem Świętego Ducha” pochodzi od nazwy szpitala, zlikwidowanej za czasów komunistycznych. Jest to pamięć historyczna miasta, ponieważ każdy mieszkaniec Łomży wiedział, że istniał szpital pod tym wezwaniem.

Założycielkami Stowarzyszenia były pielęgniarki: Teresa Steckiewicz, która w tym czasie była Radną Miasta Łomży i Halina Sokołowska pełniąca funkcję Przewodniczącej Izby Pielęgniarskich. W roku 1992 został napisany Statut. Zorganizowano zebranie członków, założycieli, których liczba wynosiła wówczas około 50 osób. Został wybrany Zarząd Stowarzyszenia, w skład którego weszli: Teresa Steckiewicz -Prezes-pielęgniarka, Bogdan Szumski- wiceprezes-lekarz medyczny, Radosław Ambroziak- wiceprezes-ksiądz proboszcz, Halina Sokołowska - Sekretarz-pielęgniarka, Helena Remez- Skarbnik- księgowa. Zmiany w składzie Zarządu odbywały się na Walnych Zgromadzeniach co cztery lata.

Początkowo Stowarzyszenie z powodu braku lokalu przechowywało dokumenty w Biurze Izby Pielęgniarskich pod opieką Haliny Sokołowskiej. Po zarejestrowaniu w Sądzie i otrzymaniu mocy prawnej zaczęliśmy poszukiwanie pomieszczeń, które nadawałyby się na Hospicjum Stacjonarne, aby można było rozpocząć działalność statutową. Zwróciliśmy się do władz Miasta z prośbą o przydzielenie pomieszczeń. Spotkaliśmy się z przychylnością Zarządu i otrzymaliśmy w użyczenie na czas nieokreślony wolno stojący łącznik parterowy w budynku Terapii Uzależnień Alkoholowych z oddzielnym wejściem. Były tam dwa pokoje na trzyosobowe sale chorych i jeden pokój na dyżurkę pielęgniarską, łazienka z brudownikiem i jedna toaleta. Korytarz stanowił świetlicę i kapliczkę razem. Podpiwniczenie zostało

zaadoptowane na kuchnię, magazyn bielizny, magazyn żywnościowy, pokój biurowy i pokój lekarski.

W 1992 roku pojechaliśmy do Gdańska na Konferencję Międzynarodową z Opieki Hospicyjnej zorganizowaną przez Prezesa Krajowego Ruchu Hospicyjnego w Gdańsku księdza Eugeniusza Dutkiewicza. Zdobyliśmy tam wiedzę i informacje z innych powstających wówczas hospicjów, jak zacząć dalszą działalność. Przystąpiliśmy również do Ogólnopolskiego Ruchu Hospicyjnego i od tego czasu uczestniczyliśmy we wszystkich szkoleniach i zjazdach przeprowadzonych przez Krajówkę w całej Polsce. W 1995 roku zorganizowaliśmy szkolenie w Łomży dla zespołów hospicyjnych z całej Polski, które poprowadził je zespół profesora Jacka Łuczaka Poznania. Wzięło w nim udział ponad 120 uczestników.

Początkowo działalność naszego Ruchu Hospicyjnego była bardzo mało znana w regionie, nie tylko w mieście Łomży, ale i w całym ówczesnym województwie łomżyńskim. W związku z tym informacja o tej formie opieki wymagała nagłośnienia medialnego w lokalnych gazetach i telewizji.

Wyposażenie hospicjum stanowiły pożyczone ze Szpitala łóżka, szafki, butla tlenowa. Pierwsza pacjentka została przyjęta 1 grudnia 1993 roku. W pierwszych latach działalności wystarczyło nam sześć łóżek, ale z biegiem czasu zapotrzebowanie na naszą opiekę zaczęło rosnąć. Zespół miał wówczas do pokonania różne komplikacje organizacyjne. Piwniczna kuchnia nie miała bezpośredniego połączenia z oddziałem. Posiłki trzeba było wynosić na zewnątrz budynku. Ale personel nie robił z tego powodu problemu. Najważniejsze było to, że Hospicjum istniało i z upływem czasu było lepiej wyposażane. Przybywało ludzi życzliwych i ofiarodawców wspierających tą szlachetną ideę. Czuliśmy, że niezmiennie prowadzi i czuwa nad nami nasz patron Duch Święty.

Wiść o utworzeniu w Łomży Hospicjum rozeszła się po całym województwie. Przybywało zgłoszeń na wizyty domowe i pobyt stacjonarny. Zaczęło robić się ciasno. Rozpoczęliśmy starania o przydzielenie nam przez Zarząd Miasta wolno stojącego baraku parterowego opuszczonego przez wówczas Wojewódzkie Zrzeszenie Ludowych Zespołów Sportowych w Łomży. Barak ten nadawał się do zaadoptowania i nadbudowy jednego piętra z poddaszem użytkowym, co zwiększyłoby bazę łóżkową z sześciu do piętnastu. Został on nam przydzielony, ale okazało się, że nie możemy dostać pozwolenia na budowę, ponieważ teren ten nie należał do obiektów sportowych. Po trzyletnich staraniach i walce z urzędnikami, dzięki przychylności architekt Alicji Mieszkowskiej udało nam się zmienić plan przestrzennego zagospodarowania z obiektów sportowych na obiekty Służby Zdrowia.

Powstał piękny piętrowy budynek z poddaszem użytkowym. Udało nam się wygospodarować dwa pomieszczenia hotelowe z łazienkami dla rodzin chorych.

Pierwsze pieniądze, które zdobyliśmy na adaptację budynku pochodziły ze składek członkowskich Łomżyńskiego Towarzystwa Przyjaciół Chorych „Hospicjum”, 100 000 zł. Przekazał nam Zarząd Miasta, 100 000 zł mieliśmy z jednej nawiązki karnej. Fabryka pustaków „PREFBET” w Śniadowie ofiarowała nam bezpłatnie pustaki. Potrzeby były bardzo duże. Braliśmy pożyczki bankowe, odbywały się kwesty uliczne. Sądy przyznawały nam na ten cel nawiązki sądowe. Mieliśmy bardzo duże poparcie i zrozumienie mieszkańców Łomży i prywatnych zakładów pracy. I tak wysiłkiem społeczeństwa powstało piękne HOSPICJUM pod wezwaniem Św. Ducha w dolinie Narwi nad rzeką. Powstały nowe miejsca pracy, przybyło stałych wolontariuszy - lekarzy specjalistów i wolontariuszy jako personel pomocniczy. Kiedy PEFRON odmówił nam pomocy sfinansowania kosztów windy zwróciliśmy się do Fundacji Polsko - Szwajcarskiej, Komisji Środków Złotówkowych w Warszawie i otrzymaliśmy bezzwrotnie 73 tysiące złotych na ten cel.

W roku 2002 wprowadziliśmy aneks do Statutu powiększając zakres naszej działalności o Zakład Opiekuńczo-Leczniczy i tak powstał Dom Opieki Hospicyjnej Łomżyńskiego Towarzystwa Przyjaciół Chorych „Hospicjum” pod wezwaniem Św. Ducha, w skład którego weszły Hospicjum stacjonarne, Hospicjum domowe i Zakład Opiekuńczo-Leczniczy. Posiadamy zespół wyjazdowy. Prowadzimy hospicjum domowe do 30 kilometrów poza miastem. Zabiegi i wizyty domowe w domu chorego wykonywane są przez pielęgniarki. Prowadzimy również bezpłatnie wypożyczalnię sprzętu rehabilitacyjnego. Posiadamy status organizacji pożytku publicznego.

Strona internetowa: www.hospicjum.lomza.pl

Towarzystwo Przyjaciół Hospicjum, Chojnice

Opracowanie materiału: Kamila Remus

Data powstania: 1993 rok

Założyciele: Małgorzata Kaczmarek, Bernadeta Klunder, Stanisław i Barbara Stachowicz, ks. Henryk Cyrzan

Główni liderzy: Małgorzata Kaczmarek, Bernadeta Klunder, Stanisław i Barbara Stachowicz

Formy opieki: hospicjum domowe

Historia i formy działalności

W 1993 roku grupa ludzi dobrej woli zebrała się w salce katechetycznej. Były tam osoby reprezentujące różne profesje (lekarze, pielęgniarki, nauczyciele), zainteresowane stworzeniem opieki hospicyjnej. Spotkaniu przewodniczył ksiądz proboszcz parafii pw. Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny Henryk Cyrzan. To właśnie on nadał dalszy bieg sprawie. Otrzymaliśmy dekret księdza Biskupa Jana Bernarda Szłagi: Hospicjum Domowe – pw. Zwiastowania NMP. W grupie tej były dwie lekarki Bernadeta Klunder i Małgorzata Kaczmarek oraz Stanisław i Barbara Stachowiczowie, emerytowani nauczyciele, udzielający się społecznie. Te osoby tworzyły Towarzystwo Przyjaciół Hospicjum.

W latach 1993-2000 działał wolontariat opieki paliatywnej. Środki pozyskiwano z budżetu Miasta, spotkania odbywały się w salce katechetycznej, a ksiądz proboszcz użyczył nam pomieszczenia na magazyn środków opatrunkowych i leki.

W latach 2001- 2002 nawiązaliśmy kontakt z Samodzielną Publiczną Przychodnią Wiejską Gminy Chojnice. Był to początek finansowania opieki paliatywnej. Dyrektor Przychodni Jan Kowalski był nam bardzo przychylny i jest do dziś. Przed zespołem stawały kolejne wyzwania. Nie wszyscy chorzy mogli przebywać w domu, zaistniała potrzeba stworzenia im godnych warunków, czyli hospicjum stacjonarnego. Ponieważ wybudowano nowy szpital, stare budynki po oddziale pulmonologicznym mogły spełnić tę funkcję.

W 2003 roku współtworzyliśmy hospicjum stacjonarne. Na otwarcie przyjechał ksiądz Biskup, kierownikiem duchowym był ksiądz Henryk Cyrzan, a kierownikiem medycznym Małgorzata Kaczmarek. Pracowały także lekarz Bernadeta Klunder i pielęgniarki Mirosława Sikorska, Hanna Toda. Cały czas wspierali nas państwo Stachowiczowie. Przybywało również wolontariuszy. W latach 2003-2005 oprócz hospicjum stacjonarnego nadal prowadzono hospicjum domowe, organizowano akcje charytatywne celem pozyskania środków finansowych i uświadomienia lokalnej społeczności problematyki opieki paliatywnej.

W 2005 roku powołano Towarzystwo Przyjaciół Hospicjum. Twórcami organizacji były osoby pracujące od początku w opiece paliatywnej lekarki Małgorzata Kaczmarek i Bernadeta Klunder, państwo Stachowiczowie, pielęgniarki Mirosława Sikorska, Hanna Toda i nowe osoby, które dołączyły później do zespołu hospicjum. W latach 2005-2010 Towarzystwo działało na zasadach wolontariatu, bez wsparcia z Narodowego Funduszu Zdrowia, bez

kontraktu. Od 2011 roku trwa współpraca z samodzielną Przychodnią Wiejską Gminy Chojnice, której dyrektorem jest Jan Kowalski. Udało się pozyskać kontrakt na opiekę paliatywną, który obecnie obejmuje 3 osoby w Hospicjum Domowym i 57 porad w Poradni Paliatywnej. Obszar działania to Chojnice i powiat chojnicki. Prezesem Towarzystwa jest dr Małgorzata Kaczmarek.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Towarzystwo współpracuje ze szkołami na terenie Chojnic, parafiami chojnickimi oraz spoza Chojnic, z Domem Kultury, Warsztatami Terapii Zajęciowej, Domem Dziennego Pobytu oraz Środowiskowym Domem Samopomocy, firmami i instytucjami działającymi na terenie Chojnic i poza miastem.

Cały czas prowadzimy akcje charytatywne, których celem jest pozyskanie funduszy na zakup sprzętu i leków. Obejmujemy opieką około 25-30 pacjentów miesięcznie i nawet fundusze pozyskane z Narodowego Funduszu Zdrowia nie pokrywają zapotrzebowania finansowego organizacji.

Strona internetowa: www.tph.org.pl

Stowarzyszenie Opieki Hospicyjnej Ziemi Częstochowskiej

Data powstania: 1992 r.

Założyciele: Anna Kaptacz, Jadwiga Tomalska, Józef Świątek

Formy opieki: hospicjum domowe, hospicjum stacjonarne, oddział dzienny

Historia i formy działalności

Stowarzyszenie Opieki Hospicyjnej Ziemi Częstochowskiej powstało w 1992 roku jako zrzeszenie osób pragnących nieść holistyczną i wielodyscyplinarną pomoc oraz opiekę cierpiącym w terminalnym okresie chorób przewlekłych i nieuleczalnych. Anna Kaptacz wiceprzewodnicząca I kadencji Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie, wraz z grupą koleżanek wrażliwych na ból i cierpienie chorych wypisywanych z oddziałów szpitalnych do domu, postanowiła pomagać im, a następnie powołać organizację pozarządową – stowarzyszenie non – profit. 16 marca 1993 roku, po usilnych staraniach Komitetu Założycielskiego, Stowarzyszenie zostało wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr 56401. Przez pierwsze lata działalności siedzibą Stowarzyszenia, dzięki

uprzejmości ówczesnego dyrektora Wojewódzkiego Szpitala Zespołowego im. W. Orłowskiego w Częstochowie, był mały gabinet lekarski mieszczący się w Przychodni Rejonowej przy ul. Dekabrystów 17/19. Rozpoczęto rejestrację chorych przebywających w swoich domach i potrzebujących leczenia bólu i innych objawów. Już w pierwszym roku działalności wolontariusze Stowarzyszenia dotarli do 86 pacjentów oraz ich rodzin. W maju 1993 roku odbyło się I Walne Zebranie Członków Stowarzyszenia. Uczestniczyło w nim 80 osób. Spośród nich powołano 7 osobowy Zarząd oraz Komisję Rewizyjną. Prezesem została Anna Kaptacz pełniąca tę rolę do chwili obecnej. Na zebraniu tym ustalono również długoletni strategiczny plan działania, zawierał on między innymi: tworzenie Niepublicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej, pozyskanie siedziby na prowadzenie działalności medycznej i zakup środków transportu i sprzętu medycznego.

Zarząd Stowarzyszenia, w szczególności Prezes Anna Kaptacz, starali się dotrzeć do wszystkich z informacją, że Stowarzyszenie powstało i działa. Zaprezentowano organizację, jej cele i zadania organom rządowym, samorządowym, pracownikom służby zdrowia oraz społeczności regionu częstochowskiego. Stowarzyszenie w swojej nazwie zawarło teren działania: ziemię częstochowską (dawne województwo) tj. powiat ziemski i grodzi częstochowski, myszkowski, kłobucki, lubliniecki radomszczański i pajęczański. W pierwszych latach bardzo ważną rolę odegrał profesor Jacek Łuczak, który stał się nauczycielem i mecenasem tworzącej się opieki hospicyjnej na ziemi częstochowskiej.

W roku 1994 Stowarzyszenie pomogło 125 pacjentom. Duże zainteresowanie pomocą świadczoną przez Stowarzyszenie wśród pacjentów cierpiących w swoich domach oraz ciągle zwiększająca się liczba wolontariuszy medycznych chcących pomagać, zmusiła Zarząd do szukania większej siedziby. Po długich poszukiwaniach, dzięki pomocy przyjaciół hospicjum, udało się wynająć za niewielką ceną dom przy ul. Czarnieckiego 44. Budynek ten miał być tylko chwilową siedzibą Stowarzyszenia, które liczyło na szybkie przekazanie przez Urząd Miasta Częstochowy nowej siedziby, ale życie zweryfikowało te plany, ponieważ nastąpiło to dopiero w styczniu 2001 roku. Wynajęty budynek został przez Stowarzyszenie częściowo zaadoptowany. Przeniesiono do niego: poradnię opieki paliatywnej, hospicjum domowe dla dzieci oraz dorosłych, uruchomiono dzienny oddział opieki paliatywnej (funkcjonuje do chwili obecnej mimo braku finansowania ze strony NFZ), ośrodek szkoleń dla pielęgniarek i wolontariuszy, magazyn i wypożyczalnię sprzętu medycznego i rehabilitacyjnego.

Uroczyste otwarcie nowej siedziby Stowarzyszenia (2002r.)

W lipcu 1995r. Zarząd podjął decyzję o stworzeniu pierwszego etatu. Był to krok niezbędny do podpisania umów z Rejonowymi Urzędami Pracy na zatrudnienie pracowników: pielęgniarek, lekarzy oraz pracownika administracyjno-gospodarczego. Dzięki współpracy z Rejonowymi Urzędami Pracy, Stowarzyszenie w 1999 roku było przygotowane do podpisania umowy z Regionalną Kasą Chorych i finansowania pracowników etatowych, co w znacznym stopniu przyczyniło się do szybszego rozwoju opieki paliatywnej i hospicyjnej. Już w roku 1996 objęto opieką 520 pacjentów, cały czas starając się podnosić kwalifikacje personelu. W dniach 2- 4 czerwca 1996 roku zorganizowano pierwszą konferencję naukową: „Holistyczna opieka paliatywna w zaawansowanej fazie choroby nowotworowej”, której kierownikiem naukowym był profesor Jacek Łuczak.

Prof. Jerzy Łuczak podczas pierwszej konferencji

Zainteresowanie uczestników stało się dla organizatorów – członków Stowarzyszenia motywacją do organizacji kolejnych corocznych konferencji na Jasnej Górze o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym, w których bierze udział kilkaset osób. Do chwili obecnej

Stowarzyszenie zorganizowało już siedemnaście konferencji. Dodatkowo w ostatnim dniu konferencji organizowana jest pielgrzymka hospicyjna na Jasną Górę.

Następne lata to nieustanny i bardzo intensywny rozwój Stowarzyszenia. Na koniec XX wieku Stowarzyszenie posiadało w swojej strukturze: Zespół Opieki Paliatywnej „Palium” w Częstochowie – od 1993 roku, NZOZ Zespół Opieki Paliatywnej „Palium” w Lublińcu – od 1998 roku, Zakład Opieki Paliatywnej „Palium” w Myszkowie – od 1999 roku, Niepubliczny Zakład Pomocy i Opieki Pielęgniarskiej w Częstochowie – od 1999 roku. W 2000 roku Stowarzyszenie wykonało 60 000 wizyt domowych i było uważane przez ówczesnego Konsultanta Krajowego profesora Jacka Łuczaka za największą opiekę domową nie tylko w Polsce, ale w całej Europie. W roku 2001 Stowarzyszenie powołało do życia Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Centrum Zaopatrzenia Medycznego „Hosp-Med”, który obecnie nie jest już zakładem opieki zdrowotnej a spółką z ograniczoną odpowiedzialnością.

15 września 2010 roku w wynajętym przez Urząd Miasta Częstochowy i wyremontowanym przez Stowarzyszenie budynku przy ulicy Krakowskiej 45a oddano do użytku długo oczekiwany 8- łóżkowy oddział opieki paliatywnej. Pierwszych pacjentów oddział przyjął 3 stycznia 2011 roku, po podpisaniu kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia. Po przeniesieniu działu kadrowo-administracyjnego do oddzielnego lokalu w budynku Stowarzyszenia przy ul. Krakowskiej 45a zaadaptowano kolejne pomieszczenia, powiększając oddział opieki paliatywnej do czternastu łóżek. W roku 2012 objęto opieką paliatywną 1696 osoby dorosłe, Hospicjum domowe dla dzieci objęło opieką paliatywną 54 dzieci oraz ich rodziny w trakcie trwania choroby oraz w okresie osierocenia.

Obecnie Stowarzyszenie zapewnia swoim pacjentom medyczny sprzęt specjalistyczny, posiada swój własny transport, ułatwiający szybkie dotarcie na każde wezwanie. Personel medyczny jest jednym z najlepiej wykształconych w kraju.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Przez wszystkie lata swojej działalności Stowarzyszenie świadczyło przede wszystkim specjalistyczną opiekę paliatywną. Równolegle podejmowało szereg działań promujących ideę hospicyjną wśród społeczeństwa, począwszy od najmłodszych przedszkolaków poprzez uczniów i młodzież oraz dorosłych. Stowarzyszenie przystępuje do międzynarodowych i ogólnopolskich akcji, w tym między innymi „Hospicjum to też Życie”, „Poła Nadziei”, „Lubię pomagać”, „Głosy dla hospicjów”, w ramach których organizowane są imprezy

charytatywne dla wszystkich mieszkańców Częstochowy i okolic. Dla Stowarzyszenia występowały takie gwiazdy jak: Violetta Villas, Agata Marcewicz-Szymańska, Anna Popek, Magdalena Szejbal, Krzysztof Krawczyk, Zbigniew Wodecki, Artur Barciś, Universe, New Life M, Eleni oraz Zespół Śląsk. Dzięki takim ludziom i wydarzeniom idea i logo Stowarzyszenia stało się rozpoznawalne wśród wielu mieszkańców ziemi częstochowskiej.

Logo Stowarzyszenia

W czasach, kiedy ludzi potrzebujących, cierpiących próbuje się pozostawić poza marginesem życia działalność Stowarzyszenia Opieki Hospicyjnej Ziemi Częstochowskiej ma szczególne znaczenie i stanowi swoiste wyzwanie dla osób decydujących się przynosić pomocną dłoń, a także ulgę w cierpieniu. Opieka hospicyjna/ paliatywna spełnia ogromną rolę w społeczeństwie wobec osób chorych, często samotnych, pozostawionych samym sobie. Pomaga im godnie przeżyć swoje życie aż do samego końca.

Strona internetowa: www.hospicjum-czestochowa.pl

Hospicjum im. św. Maksymiliana Kolbego w Koszalinie

Opracowanie materiału: Dorota Badura

Data powstania: 23 marca 1993 r.

Założyciel: Irena Werner

Główni liderzy: Irena Werner, Irena Wąsowska, Małgorzata Chmielewska, Andrzej Melka, Jadwiga Ostrowska, Krystyna Marcinkowska

Formy opieki: hospicjum stacjonarne, hospicjum domowe

Historia i formy działalności

Myśl o utworzeniu hospicjum w Koszalinie zrodziła się w gronie kilku osób działających w Klubie Inteligencji Katolickiej, wśród których była Irena Werner. Na zaproszenie Klubu ksiądz Eugeniusz Dutkiewicz wygłosił w 1990 roku w Koszalinie rekolekcje, podczas których w ujmujący sposób przedstawił ideę opieki hospicyjnej. To wydarzenie, jak również konferencje na temat nowego modelu opieki nad osobami w terminalnym okresie choroby

podczas Zjazdu Zespołów Hospicyjnych w Wesolej, w którym pani Irena uczestniczyła, spowodowały, że rozpoczęła ona wraz z przyjaciółmi energiczne działania zmierzające do powołania hospicjum w Koszalinie.

Irena Werner

Powoli powiększał się krąg osób chcących służyć chorym. W grudniu 1992 roku nie posiadający jeszcze osobowości prawnej zespół hospicjum liczył 24 osoby. Hospicjum im. św. M. Kolbego w Koszalinie zostało zarejestrowane 23 marca 1993 roku i było drugim w województwie zachodniopomorskim ośrodkiem sprawującym opiekę nad terminalnie chorymi. W pierwszych latach swojej działalności mogło objąć opieką domową zaledwie kilkanaście osób rocznie. Działalność opierała się wyłącznie na pracy wolontaryjnej członków zespołu hospicyjnego. Stowarzyszenie nie posiadało środków finansowych, nie było możliwości etatowego zatrudnienia personelu medycznego. Jego członkowie aktywnie brali udział w ogólnopolskich konferencjach i szkoleniach organizowanych w Gdańsku i w Koszalinie, prowadzonych między innymi przez profesora Jacka Łuczaka, profesor Krystynę de Walden – Gałuszko i księdza Eugeniusza Dutkiewicza.

Przełomowym okresem dla hospicjów w Polsce było wydanie aktu prawnego pozwalającego na prowadzenie prywatnych zakładów opieki zdrowotnej. Koszalińskie Hospicjum postanowiło skorzystać z możliwości kontraktowania usług medycznych i w 1998 roku powołano Hospicyjny Zakład Opieki Zdrowotnej z zamiarem prowadzenia opieki domowej i stacjonarnej. Dzięki dużej życzliwości władz ówczesnego Urzędu Miejskiego i Wojewódzkiego oraz kilku sponsorów profesjonalnie wyposażono wynajęte pomieszczenia 6-lóżkowego Hospicjum. Dyrektorem Zakładu została Małgorzata Chmielewska, a kierownikiem medycznym pracujący wolontaryjnie lekarz medycyny Andrzej Melka.

Obecna siedziba Hospicjum stacjonarnego mieści się przy ul. Zdobywców Wału Pomorskiego 80. Zapewnia ono opiekę medyczną głównie osobom z Koszalina i z gmin powiatu. Przyjmowani są przede wszystkim pacjenci ze schorzeniami onkologicznymi. Korzystają z opieki w formie stacjonarnej lub domowej, a często na przemian z obu form, w zależności od stanu zaawansowania choroby oraz od warunków bytowych i rodzinnych. Obecnie z obu form opieki hospicyjnej korzysta średnio ponad 500 pacjentów rocznie. Oprócz świadczeń medycznych sprawowanych przez lekarzy i pielęgniarki, opiekę zapewniają także rehabilitant, psycholog, pracownik socjalny oraz kapłan. Na życzenie chorego lub jego rodziny do opieki włączają się także wolontariusze. W siedzibie Stowarzyszenia przy ul. Kasprowicza 3A, każdego dnia jest możliwość wypożyczenia niezbędnego sprzętu medycznego dla chorych w opiece domowej.

Oddanie do użytku własnego ośrodka stacjonarnego było szczególnym osiągnięciem Stowarzyszenia. Realizacji tej inwestycji wraz z Hospicjum podjęło się Miasto Koszalin. Budowa trwała trzy lata (2006 – 2009). Szczególny wkład w budowę ośrodka stacjonarnego wnieśli Krystyna Wierzchowiecka - prezes Hospicjum, Małgorzata Chmielewska - dyrektor HZOZ, Paweł Michalak – senator RP, Ryszard Szulc - wolontariusz. Na apel o pomoc w budowie ośrodka stacjonarnego odpowiedziało wiele osób, firm i organizacji, oferując konkretną pomoc w postaci środków finansowych, rzeczowych oraz różnego typu usług. 21 grudnia 2009 roku w nowym obiekcie przy ul. Zdobywców Wału Pomorskiego 80 pojawili się pierwsi pacjenci. Mosiężna tuba zawierająca listę darczyńców, którzy przyczynili się do jego powstania została wmurowana w granitowy kamień w kształcie serca. Dla uczczenia wszystkich zaangażowanych w budowę wykonano Tablicę Pamiątkową, a budynek w dowód wdzięczności społeczeństwu nazwano „Nasze Hospicjum”. Fakt, że powstał taki obiekt, w którym panuje domowa atmosfera, w którym chory ma zapewnioną opiekę przez profesjonalny zespół ludzi, i w którym są spełnione warunki najwyższych standardów, to zasługa całej rzeszy ludzi dobrej woli.

Finansowanie działalności Hospicyjnego Zakładu Opieki Zdrowotnej przez Narodowy Fundusz Zdrowia było od początku jego istnienia niewystarczające. Dofinansowanie bieżącej działalności Zakładu spoczywa na Stowarzyszeniu. Hospicjum podejmuje rozliczne inicjatywy i starania, aby uzupełnić brakujące na działalność hospicyjną środki finansowe, a tym samym zapewnić właściwy poziom opieki. Od wielu lat może liczyć na wsparcie finansowe stałych sponsorów i darczyńców, wśród których są osoby fizyczne oraz firmy i organizacje. Członkowie Stowarzyszenia organizują od kilku do kilkunastu zbiórek

publicznych w ciągu roku. W kwesty na rzecz Hospicjum bardzo czynnie włączają się przedstawiciele władz, koszalińscy politycy, pracownicy koszalińskich mediów oraz młodzież licealna.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Koszalińskie Hospicjum od kilku lat czynnie uczestniczy w ogólnopolskich i światowych akcjach na rzecz hospicjów, takich jak „Głosy dla Hospicjów”, „Pola Nadziei”, „Hospicjum to też życie”. W ramach tych akcji organizuje koncerty charytatywne, debaty, konferencje na temat opieki paliatywnej, jak również pomoc dzieciom osieroconym, prowadzi grupy wsparcia dla osób w żałobie oraz aktywizuje wolontariuszy z grupy 50+.

Hospicjum podejmuje stałą współpracę z administracją publiczną różnych szczebli. Od 1997 roku otrzymuje z budżetu jednostek samorządu terytorialnego dotacje na realizację zadań publicznych, a także podejmuje współpracę w ramach prac społecznie użytecznych.

Wolontariusze Stowarzyszenia w różnorodny sposób włączają się do pomocy, między innymi poprzez opiekę nad pacjentami w ośrodku stacjonarnym i w domach chorych, prace porządkowe, biurowe, organizowanie i udział w zbiórkach publicznych. Wolontariuszy posługujących bezpośrednio przy chorych jest kilkunastu, w inne działania Stowarzyszenia angażuje się regularnie około 50 osób, natomiast wolontariuszy tak zwanych akcyjnych w skali roku jest około 360. Stowarzyszenie zatrudnia koordynatora wolontariatu, który organizuje cykliczne szkolenia dla wolontariuszy, prowadzi Klub Wolontariusza, nawiązuje kontakty z pedagogami, ze szkolnymi kołami wolontariatu oraz pozyskuje sponsorów.

Bardzo owocna jest współpraca Hospicjum z ośrodkami pomocy społecznej, z Towarzystwem Pomocy im. św. Brata Alberta czy Związku Strzeleckiego „Strzelec” w Koszalinie. W swojej działalności Hospicjum może od wielu lat liczyć na wsparcie Wyższego Seminarium Duchownego czy Zakładu Karnego oraz wielu lokalnych firm i osób prywatnych.

Wyróżnienia

Praca koszalińskiego Hospicjum jest doceniana. Pod koniec 2004 roku zostało uhonorowane nagrodą specjalną przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej za wyjątkową determinację w niesieniu pomocy osobom chorym. Również koszaliński prezydent Mirosław Mikietyński docenił dokonania Hospicjum i przyznał placówce nagrodę Koszalińskiego Orła 2005 „za bezinteresowną pomoc niesioną drugiemu człowiekowi”. Nagradzani i doceniani są również

członkowie Stowarzyszenia jako osoby prywatne zaangażowane w rozwój idei hospicyjnej. W 2013 roku na wniosek Prezydenta Miasta Piotra Jedlińskiego Rada Miasta przyznała Stowarzyszeniu Medal za Zasługi dla Koszalina za wielki wkład organizacji w opiekę nad terminalnie chorymi. Medal za Zasługi dla Koszalina otrzymały również panie Krystyna Wierzchowiecka – wieloletnia Prezes stowarzyszenia oraz Małgorzata Chmielewska – pierwsza Dyrektor Hospicyjnego Zakładu Opieki Zdrowotnej.

Strona internetowa: www.hospicjum.koszalin.pl

Stowarzyszenie Hospicjum Domowe im. ks. Eugeniusza Dutkiewicza przy Parafii św. Katarzyny w Jastrzębiu-Zdroju

Opracowanie materiału: Grażyna Kuczera

Data powstania: maj 1993 r.

Założyciele: ks. Wacław Basiak, lek. Jolanta Kosta, piel. Eugenia Ploch

Główni liderzy: Jolanta Kosta, Wacław Basiak, Eugenia Ploch, Elżbieta Wątroba – Sember, Barbara Galczak, Krystyna Niemiec, Julian Kędzia, Grażyna Kuczera

Formy opieki: hospicjum domowe

Historia i formy działalności

Pomysł powołania do życia Hospicjum Domowego spotkał się z przychylnym odzewem środowiska medycznego miasta Jastrzębie – Zdrój. W grupie wolontariuszy Hospicjum znaleźli się wówczas lekarze, pielęgniarki oraz wolontariusze niemedycyjni – w sumie około 20 osób, których chęć służenia innym okazała się być nieoceniona.

Celem Stowarzyszenia jest wykonywanie zadań w zakresie pomocy społecznej, działalności charytatywnej, działań na rzecz osób niepełnosprawnych oraz promocji i organizacji wolontariatu polegających na: pomocy medycznej i duchowej choremu w terminalnym okresie choroby nowotworowej oraz jego rodzinie (za ich zgodą), zjednoczenie ludzi dobrej woli gotowych udzielać społecznie opieki i pomocy chorym, propagowanie opieki hospicyjnej i paliatywnej oraz wolontariatu, a także udział w ich organizowaniu.

Działalność pożytku publicznego Stowarzyszenie w całości prowadzi nieodpłatnie, a cały dochód z działalności przeznaczają wyłącznie na działalność statutową. Stowarzyszenie realizuje swoje cele przez: opiekę nad chorym sprawowaną w jego domu w aspekcie medycznym (łagodzenie bólu fizycznego i objawów chorobowych, pielęgnacja pacjenta),

psychicznym, duchowym i społecznym; udzielanie porad medycznych, opiekuńczych oraz psychologicznych członkom rodziny chorego; towarzyszenie choremu i jego rodzinie w okresie choroby. Stowarzyszenie promuje wolontariat, organizuje kursy, konferencje i seminaria dla członków Stowarzyszenia.

Działalność hospicyjna prowadzona jest przez zespół opieki domowej. Tworzą go lekarze, pielęgniarki, ksiądz kapelan oraz wolontariusze niemedyczni – około 40 osób. Najważniejszymi cechami członków zespołu hospicyjnego są życzliwość, serdeczność i otwartość na potrzeby cierpiących osób. Wśród wolontariuszy są emeryci, ludzie czynni zawodowo, studenci oraz uczniowie szkół średnich. Trzeba podkreślić, że wszyscy członkowie Hospicjum pracują bezinteresownie – bez wynagrodzenia pieniężnego. Opieka hospicyjna jest nieodpłatna dla chorego i jego rodziny. Hospicjum utrzymuje się ze składek społecznych i darowizn. Część środków jest pozyskiwana z programów takich jak kampania 1% podatku, Kwesta Listopadowa na cmentarzach, akcja "Pola Nadziei".

Aby zapewnić całościową opiekę i możliwość pozostania pacjentów w domach Hospicjum posiada także wypożyczalnię sprzętu medycznego i rehabilitacyjnego, do którego mają nieodpłatny dostęp chorzy podopieczni Hospicjum. Do dyspozycji chorych przekazane są łóżka wielofunkcyjne, koncentratory tlenu, materace przeciwoleżynowe, ssaki, wózki inwalidzkie, środki higieny osobistej, zestawy do kroplówek itp.

Wolontariusze Hospicjum Domowego opiekują się osobami w terminalnym okresie choroby nowotworowej w ich domach, w środowisku, które znają i gdzie czują się najlepiej, gdzie najbliżsi są cały czas, a nie tylko w czasie krótkiej wizyty w szpitalu. Swoją działalnością otaczają osoby potrzebujące, bez względu na wyznawany przez nich światopogląd lub wiarę.

Hospicjum otacza opieką chorych z terenu miasta Jastrzębie-Zdrój. Jako jedyne na terenie miasta, w sposób zorganizowany sprawuje opiekę nad osobami terminalnie chorymi. Od początku swojej działalności Hospicjum objęło opieką 1427 chorych i ich rodziny. W Jastrzębiu-Zdroju nie istnieje hospicjum stacjonarne.

Wyróżnienia

Z okazji dwudziestolecia swojej działalności Zespół Hospicyjny wyróżniony został przez Sejmik Województwa Śląskiego „Złotą Odznaką Honorową za Zasługi dla Województwa Śląskiego”.

Strona internetowa: www.hospicjum-jastrzebie.pl

Spoleczne Stowarzyszenie Hospicjum im. św. Kaliksta, Tychy

Opracowanie materiału: Justyna Rutkowska

Data powstania: 14 października 1993 r.

Założyciele: lek. Urszula Pawlik, ks. Engelbert Ramola, Jerzy Labus

Formy opieki: hospicjum domowe, poradnia leczenia paliatywnego

Historia i formy działalności

14 października 1993 roku w Dzień Wspomnienia świętego Kaliksta I odbyło się pierwsze udokumentowane zebranie nieformalnej jeszcze wówczas grupy ludzi chcących nieść pomoc chorym w ostatniej fazie choroby nowotworowej. Na spotkanie przyszło kilkanaście osób, które usłyszały informację o założeniu Hospicjum w Tychach. Była ona przekazywana za pośrednictwem wszystkich tyskich parafii. Msza święta została odprawiona w Kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej przy parafii pod wezwaniem Ścieńca św. Jana Chrzciciela w Tychach. Podczas tego zebrania 24 osoby podpisały deklarację członkowską. Uzgodniono projekt Statutu oraz czas i miejsce kolejnych spotkań. Ten dzień stał się historycznym, gdyż właśnie od niego datuje się założenie Hospicjum w Tychach.

14 grudnia 1993 roku Hospicjum zostało wpisane do rejestru stowarzyszeń Sądu Rejestrowego w Katowicach oraz do rejestru stowarzyszeń w Wydziale Obywatelskim Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach. 13 stycznia 1994 roku odbyło się pierwsze Walne Zebranie członków Społecznego Stowarzyszenia Hospicjum im. św. Kaliksta I w Tychach, podczas którego wybrano skład Zarządu Stowarzyszenia. W tym samym roku Stowarzyszenie przystąpiło do Ogólnopolskiego Forum Ruchu Hospicyjnego.

20 lutego 1997 roku w strukturach Stowarzyszenia zaczęła działalność Poradnia Konsultacji i Leczenia Paliatywnego z siedzibą w pomieszczeniach Hospicjum oraz Niepubliczny Zakład Służby Zdrowia. Kierownikiem Poradni została lekarz Urszula Pawlik. 18 kwietnia 2001 roku NZOZ Hospicjum im. św. Kaliksta I powołał dwie komórki: Poradnię Leczenia Paliatywnego i Zespół Domowej Opieki Hospicyjnej. 31 sierpnia 2001 roku został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego. 15 lutego 2002 roku Stowarzyszenie zmieniło adres siedziby. Przeprowadziło się z parafii pod wezwaniem św. Jana Chrzciciela do parafii pod wezwaniem św. Benedykta Opat, której proboszczem jest ksiądz Józef Dombek. Kapelanem Hospicjum został ksiądz Mirosław Pelc. Uroczyste otwarcie i poświęcenie nowej siedziby tyskiego Hospicjum odbyło się 15 kwietnia 2002 roku. Mszy świętej w intencji tyskiego Hospicjum

przewodniczył ksiądz Biskup Gerard Bernacki. 25 lutego 2005 roku uzyskało ono status Organizacji Pożytku Publicznego.

Hospicjum prowadzi działalność na rzecz osób ciężko chorych na nowotwory u kresu życia oraz na rzecz rodzin tych osób w czasie sprawowania nad nimi opieki i po ich śmierci. Oferuje specjalistyczną opiekę lekarską, pielęgniarскую, psychologiczną, rehabilitacyjną i wolontaryjną w poradni oraz w domu chorego. Organizuje naboru i prowadzi szkolenia dla kandydatów na wolontariuszy w zakresie opieki nad osobami chorymi oraz szkolenia, warsztaty i wyjazdy szkoleniowo – integracyjne dla wolontariuszy. Prowadzi działania mające na celu pozyskiwanie wolontariuszy i szerzenie idei hospicyjnej w ramach akcjach miejskich, ogólnopolskich, światowych. Współpracuje z Ośrodkami Zdrowia, Urzędem Miasta Tychy, Narodowym Funduszem Zdrowia innymi instytucjami i ośrodkami kultury w Tychach oraz szkołami.

Najważniejszym osiągnięciem Społecznego Stowarzyszenia Hospicjum im. św. Kaliksta I w Tychach jest to do czego zostaliśmy powołani, opieka nad chorymi i wsparcie ich rodzin. W okresie naszej działalności objęliśmy pacjentów interdyscyplinarną opieką lekarzy, pielęgniarek, psychologa, rehabilitantów i wolontariuszy. Do tej pory pod opieką hospicyjną przebywało około 2330 pacjentów.

Szczególnym osiągnięciem Stowarzyszenia jest rozpoczęcie budowy Domu Hospicyjnego przy ul. Żorskiej w Tychach. Rada Miasta Tychy podjęła Uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na bezprzetargowe przekazanie w użytkowanie działek na rzecz budowy Hospicjum. Urząd Miasta Tychy zatwierdził Decyzją z dnia 2 lutego 2009 roku projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę Domu Hospicyjnego. 7 grudnia 2009 roku przekazana została dokumentacja budowlana i prace budowlane zostały podjęte. Architektoniczne Biuro Projektów AB-Projekt w Tychach wykonało projekt Domu Hospicyjnego nieodpłatnie włącznie z przedmiarami i kosztorysami całości, jak i poszczególnych etapów budowy. Fachową opiekę nad budową podjęli nieodpłatnie Grzegorz Pocięgiel - inspektor nadzoru budowlanego, Marek Felisiak – inspektor nadzoru w branży elektrycznej oraz Piotr Pieprzyca, który prowadzi sprawy dotyczące zamówień publicznych na poszczególne etapy. Całość budowy wyceniono w przybliżeniu na 10 000 000,00 zł. Do zakończenia budowy potrzebujemy jeszcze około 3 milionów. Fundusze, które do tej pory zgromadziliśmy na koncie budowy pochodzą z akcji 1 %, corocznie odbywających się kwest w Dniu Wszystkich

Świątecznych, akcji „Pola nadziei” i różnych innych akcji, a także od indywidualnych darczyńców, którzy systematycznie wspomagają nasze działania. Dotacjami wspiera nas również Urząd Miasta Tychy.

Strona internetowa: www.hospicjum.tychy.pl

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Dom Sue Ryder, Bydgoszcz

Opracowanie materiału: dr n. med. Andrzej Stachowiak

Data powstania: 1994 r.

Założyciele: umowy między Wojewodą Bydgoskim a Fundacją Sue Ryder, fundatorką ośrodków była Margaret Susan Cheshire, Barones Ryder of Warsaw – znana jako Sue Ryder

Formy opieki: hospicjum stacjonarne, hospicjum domowe dla dorosłych i dzieci, zakład opiekuńczo-leczniczy, pracownia fizjoterapii, terapia manualna, poradnia leczenia bólu, poradnia medycyny paliatywnej, poradnia logopedyczna, poradnia żywieniowa, oddział dzienny, leczenie żywieniowe enteralne, poradnia psychogeriatryczna, domowa wentylacja mechaniczna dla dzieci i dorosłych, leczenie Środowiskowe w psychogeriatryi

Historia i formy działalności

Dom Sue Ryder powstał w 1994 roku. Początkowo mieścił się tam 30. łóżkowy Oddział Opieki Paliatywnej, będący integralną częścią Szpitala Onkologicznego w Bydgoszczy. W 2000 roku Dom został wydzielony z Centrum. W połowie 2010 roku przekształcił się w spółkę prawa handlowego z udziałem pracowników, prowadzoną przez Pallmed Sp. z o.o. pod nazwą Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Dom Sue Ryder. Od 2000 roku nastąpił jego intensywny rozwój, zwłaszcza w dziedzinie opieki domowej, paliatywnej i długoterminowej. NZOZ Dom Sue Ryder stał się bardzo dobrze funkcjonującą, niezależną i kompleksową jednostką opieki nad pacjentami zarówno z chorobami nowotworowymi i nienowotworowymi, którą obejmuje ponad 5000 osób z Bydgoszczy i regionu, przez 24h na dobę. NZOZ udziela świadczeń medycznych zarówno dorosłym jak i dzieciom, które wymagają specjalistycznej opieki paliatywnej, psychogeriatrycznej, długoterminowej, wentylacji mechanicznej, rehabilitacyjnej, ambulatoryjnej, logopedycznej, przeciwbólowej oraz leczenia żywieniowego, a także pomocy z powodu osierocenia lub trudnej sytuacji socjalnej i ekonomicznej.

NZOZ Dom Sue Ryder realizuje między świadczenia w zakresie stacjonarnym: 18. łóżkowy Oddział Opieki Paliatywnej, 8. łóżkowy Zakład Opiekuńczo-Lecznicy, Oddział Dzienny Psychiatryczny, Geriatryczny, Centrum Psychoneurologii Wiek Podeszłego. W zakresie ambulatoryjnym: Centrum Psychoneurologii (Ośrodek Alzheimerowski, Centrum Parkinsonowskie, Poradnia Psychogeriatryczna), Pracownia Fizjoterapii, Terapia Manualna, Poradnia Leczenia Bólu, Poradnia Medycyny Paliatywnej, Poradnia Logopedyczna, Poradnia Żywieniowa, Gabinet Badań Klinicznych. W ramach opieki domowej: Hospicjum Domowe dla dorosłych i dzieci, opiekunki Sue Ryder, Leczenie Żywieniowe Enteralne prowadzone w dwóch województwach, domowa wentylacja mechaniczna dla dzieci i dorosłych prowadzona w trzynastu województwach. Mamy największy zasięg działania spośród instytucji oferujących leczenie respiratorem w warunkach domowych, a pod opieką Zespołu znajduje się niemal 500 pacjentów. Prowadzimy Centrum Psychoneurologii (Leczenie Środowiskowe w Psychogeriatryi), Hospicjum Domowe dla Dzieci, Wypożyczalnię Sprzętu Medycznego. Centrum Psychoneurologii Sue Ryder działa od 2001 roku jako jednostka pionierska w sposób kompleksowy diagnozuje i leczy pacjentów z chorobami otępiennymi oraz wspiera i wyręcza opiekunów przez organizowanie Oddziału Dziennego i Opieki Środowiskowej. Profesjonalną opiekę w jednostce zapewnia wielodyscyplinarny zespół w którego skład wchodzi neurologi, psychiatry, specjaliści medycyny paliatywnej, anestezyjolodzy, i inne specjalności lekarskie, psychologowie, pielęgniarki, pielęgniarki opieki paliatywnej, terapeuci zajęciowi oraz środowiskowi, rehabilitanci, pracownik socjalny, logopedzi, opiekunki. Aktualnie następuje szybki rozwój rehabilitacji ruchowej zarówno w domu pacjenta, jak i w jednostkach stacjonarnych. Zajmujemy się leczeniem bólu w obrębie kręgosłupa, stawów i mięśni. Rehabilitacja pacjenta odbywa się w oparciu o standardowe procedury fizjoterapeutyczne i specjalistyczne, metody takie jak: terapia manualna, klawiterapia i zabiegi falą uderzeniową. Dbamy również o odpowiednią profilaktykę i edukację naszych pacjentów po zakończonych zabiegach fizjoterapeutycznych.

Działalność bydgoskiego Hospicjum wspierane jest przez Towarzystwo im. Sue Ryder, Fundację Sue Ryder oraz licznych darczyńców przekazujących darowizny i 1% podatku. Towarzystwo powstało w 1997 roku z inicjatywy pracowników i sympatyków Domu Sue Ryder w Bydgoszczy. Jego głównymi celami są między innymi pomoc finansowa dla rozwoju świadczeń w Domu Sue Ryder w Bydgoszczy, edukacji kadr dla opieki zdrowotnej i opieki paliatywnej, propagowanie idei opieki paliatywnej wśród społeczeństwa. Stowarzyszenie im. Sue Ryder mieści się w Centrum Naukowo-Edukacyjnym w Solcu Kujawskim. Posiada 3

sklepy charytatywne z asortymentem przekazany przez darczyńców oraz prowadzi długoterminową opiekę pielęgniarską domową i Centrum Dienne dla osób w podeszłym wieku. Zebrane pieniądze są dodatkowym źródłem finansowym, wspomagającym działania zmierzające ku zapewnieniu opieki wysokiej jakości naszym pacjentom.

Poza specjalistyczną działalnością paliatywną i długoterminową Hospicjum prowadzi również własne badania naukowe oraz zlecone przez firmy farmaceutyczne. Badania kliniczne skupiają się na poszukiwaniu nowych metod leczenia: bólu, zaparć, choroby Alzheimer, choroby Parkinsona, łagodnych zaburzeń poznawczych oraz jakości życia i jakości opieki. Aktualnie prowadzimy dziesięć projektów badawczych związanych z działalnością naukową oraz kliniczną. Współpracujemy z Instytutem Medycyny Paliatywnej Maria Curie w Liverpoolu, w zakresie wdrażania wytycznych liverpoolskiej ścieżki opieki nad osobami umierającymi - Liverpool Care Pathway (LCP).

Obecnie pacjentów Domu Sue Ryder wspiera około 70 wolontariuszy. Ośrodek jest również inicjatorem i organizatorem comiesięcznych spotkań grupy wsparcia dla rodzin i osób będących w żałobie po swych bliskich, którzy byli objęci opieką Domu Sue Ryder.

W 1999 roku Towarzystwo powołało Polską Szkołę Medycyny Paliatywnej, w ramach której organizowane są specjalistyczne kursy i konferencje dla lekarzy, pielęgniarek, psychologów, wolontariuszy, kapłanów i osób zarządzających. Dom Sue Ryder posiada akredytację Ministra Zdrowia na prowadzenie specjalizacji z medycyny paliatywnej. Co roku kilkunastu lekarzy z całego kraju intensywnie szkoli się w zakresie medycyny paliatywnej.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Placówka prowadzi także działalność w zakresie popularyzowania idei opieki paliatywnej, a także informowania lokalnej społeczności o jej dostępności w regionie. Jednym z przykładów jest koncert charytatywny „Głosy dla Hospicjum”, organizowany we współpracy ze Stowarzyszeniem im Sue Ryder. Odbywa się on w Filharmonii Pomorskiej każdego roku, począwszy od 1999 roku.

Strona internetowa: www.domsueryder.org.pl

Specjalistyczny Szpital Wojewódzki w Ciechanowie Oddział Opieki Paliatywno – Hospicyjnej, Hospicjum Domowe

Data powstania: 1994 r.

Formy opieki: hospicjum domowe, oddział opieki paliatywno-hospicyjnej

Historia i formy działalności

Opieka Paliatywna w Ciechanowie rozpoczęła swoją działalność w 1994 roku. W jej tworzeniu dużą pomocą służył nam profesor Jacek Łuczak. Początkowo funkcjonowała tylko Domowa Opieka Paliatywna przy Szpitalu w Ciechanowie. W 2000 roku powstał Oddział Opieki Paliatywno – Hospicyjnej z Zespołem Opieki Domowej. Obejmuje swoją działalnością miasto Ciechanów oraz sąsiadujące gminy.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Od początku istnienia współpracujemy z przedszkolami, szkołami, uczelniami, ośrodkami kultury, ośrodkami pomocy społecznej, parafiami oraz instytucjami mającymi swoją siedzibę w naszym obszarze działania.

Oddział Opieki Paliatywno – Hospicyjnej od dziesięciu lat współpracuje z Fundacją Hospicyjną w Gdańsku, która szkoli, pomaga, wspiera ośrodki hospicyjne w Polsce. Dzięki tej współpracy mamy wyszkolonych dwóch koordynatorów wolontariatu, prowadzimy coroczne akcje społeczne „Hospicjum to też Życie” oraz Dni Chorego, wigilie dla pacjentów i ich rodzin. Opiekujemy się oraz wspieramy osierocone rodziny, szczególnie dzieci. Środki z Funduszu Dzieci Osieroconych pozwalają spełniać marzenia dzieci. Szeroko zakrojona działalność pomaga lokalnej społeczności zrozumieć ideę i filozofię hospicjum.

Strona internetowa: www.szpitalciechanow.com.pl

Stowarzyszenie Auxilium „Hospicjum św. Arnolda Janssena w Nysie”

Opracowanie materiału: ks. Waław Leśniowski

Data powstania: 1994 r. (Hospicjum), 2000 r. (Stowarzyszenie)

Założyciele: Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Nysie (1994 – 2000) oraz Stowarzyszenie Auxilium (od 2001 roku)

Główni liderzy: Norbert Krajczy, ks. Waław Leśniowski

Formy opieki: hospicjum domowe, hospicjum stacjonarne, poradnia opieki paliatywnej

Historia i formy działalności

Hospicjum zostało utworzone przy Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w kwietniu 1994 roku. We wrześniu 2000 roku powołano Stowarzyszenie Auxilium, które w styczniu 2001 roku przejęło Hospicjum. Zakupiło ono budynek, w którym funkcjonuje Hospicjum. Obecnie działa Hospicjum Domowe i Hospicjum Stacjonarne oraz Poradnia. Przez lata działalności przeprowadzaliśmy standardowe działania oczekiwane w opiece paliatywnej. Było wśród nich wyremontowanie, adaptacja i rozbudowa budynku hospicyjnego, permanentne szkolenie medyczne, administracyjne, finansowe, gospodarcze, poczynając od Zarządu Stowarzyszenia, przez lekarzy, pielęgniarki, salowe, do personelu pomocniczego. Prowadzimy opiekę nad „osieroconymi”, nieustającą formację duchową personelu hospicyjnego, przez dni skupienia i refleksje moralne w ramach zebrań z personelem.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Dbamy o wzrost w społeczeństwie świadomości dotyczącej potrzeb ludzi starszych, chorych i umierających, przez udzielanie się w szkołach. Promujemy wolontariat, zarówno ten dojrzały, w bezpośredniej opiece hospicyjnej, jak i młodzieżowy, w działaniach plenerowych. Stowarzyszenie współpracuje z Urzędem Gminy, ze szkołami ponadpodstawowymi, z duszpasterzami i społecznościami parafialnymi oraz Domem Kultury w Nysie.

Strona internetowa: www.hospicjum-auxilium.pl

Towarzystwo Przyjaciół Chorych „Hospicjum”, Świdnica

Opracowanie materiału: Grażyna Kobiałka

Data powstania: 1994 r.

Założyciele: grupa pielęgniarek i położnych świdnickiego Zakładu Opieki Zdrowotnej

Główni liderzy: 5 osób wchodzących w skład zarządu oraz koordynator wolontariatu

Formy opieki: hospicjum domowe

Historia i formy działalności

Stworzenie na terenie Świdnicy placówki medycznej zapewniającej opiekę pacjentom nieuleczalnie chorym zostało zainicjowane przez grupę pielęgniarek i położnych świdnickiego Zakładu Opieki Zdrowotnej. 12 maja 1993 roku wystosowały one pismo do Komisji Zdrowia Rady Miejskiej w Świdnicy w sprawie utworzenia placówki typu „hospicjum”. Po otrzymaniu pozytywnej opinii Radnych, 2 listopada 1993 roku zorganizowała się grupa inicjatywna założycieli Towarzystwa Przyjaciół Chorych „Hospicjum”. W skład grupy wchodziło 17 osób, w tym: pielęgniarki, położne, lekarze oraz osoby duchowne. 30 listopada 1993 roku odbyło się pierwsze zebranie tej grupy, podczas którego dokonano wyboru komitetu założycielskiego Towarzystwa. 17 marca 1994 roku Towarzystwo Przyjaciół Chorych „Hospicjum” zostało zarejestrowane jako stowarzyszenie i otrzymało osobowość prawną. 15 kwietnia odbyło się pierwsze Walne Zgromadzenie Członków Towarzystwa Przyjaciół Chorych „Hospicjum”, liczącego wówczas 19 osób. Wybrano na nim władze Stowarzyszenia i pierwszego prezesa zarządu, którym została ówczesna Senator RP Jadwiga Bałtakis.

Hospicjum domowe w Świdnicy obejmuje swoją opieką chorych z miasta i gminy Świdnica, gminy Marcinowice oraz z gminy Jaworzyna Śląska. Jesteśmy otwarci na współpracę z pozostałymi gminami powiatu świdnickiego.

Strona internetowa: www.hospicjum.swidnica.pl

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Poradnia Opieki Hospicyjno-Paliatywnej, Wałbrzych

Opracowanie materiału: Marek Karolczak

Data powstania: styczeń 1994 r.

Założyciele: Lila Łukasik, Marek Karolczak

Główni liderzy: Lila Łukasik, Marek Karolczak, Teresa Nowak, Jolanta Mnich

Formy opieki: hospicjum domowe, hospicjum stacjonarne, poradnia medycyny paliatywnej

Historia i formy działalności

W roku 1992 dwoje pielęgniarzy: Lilla Łukasik i Marek Karolczak, zatroskanych losem chorych terminalnie, podjęło się trudnego zadania zorganizowania w Wałbrzychu pomocy tej grupie chorych. Przełomowym momentem było spotkanie pomysłodawców z Posłem J. Lityńskim. Otrzymali jego wsparcie i zapewnienie wszelkiej pomocy. Złożony został wniosek do Ministerstwa Zdrowia i Lekarza Wojewódzkiego o zaplanowanie środków w budżecie na funkcjonowanie placówki. W 1993 roku czworo przyszłych pracowników hospicjum wyjechało na szkolenie do Kliniki Opieki Paliatywnej w Poznania prowadzonej przez profesora Jacka Łuczaka. Bardzo ważnym momentem w historii opieki paliatywnej było powołanie Lilli Łukasik na Wojewódzkiego Pełnomocnika ds. Opieki Paliatywnej. W maju 1993 roku założyciele stowarzyszenia - Polskie Towarzystwo Opieki Paliatywnej Oddział w Wałbrzychu złożyli wniosek w sądzie, decyzja o rejestracji zapadła w październiku 1993 roku. Środki na działalność placówki trafiły na konto poradni w dniu 30 grudnia 1993 roku z nakazem realizacji do końca roku. Na wniosek Lekarza Wojewódzkiego, za zgodą dyrekcji Szpitala im. dra A. Sokołowskiego w Wałbrzychu Poradnia Medycyny Paliatywnej otrzymała pomieszczenie na prowadzenie działalności w zakresie domowej opieki paliatywnej na terenie miasta Wałbrzycha.

W roku 1997 od Gminy Wałbrzych za „przysłowiową złotówkę” Polskie Towarzystwo

Opieki Paliatywnej Oddział w Wałbrzychu kupiło budynek po zlikwidowanym przedszkolu, w którym działa Hospicjum Domowe. NZOZ Poradnia Opieki Hospicyjno-Paliatywnej doskonalą i rozszerza działalność na sąsiednie gminy i powiaty.

W 2007 roku rozpoczęło działalność Hospicjum Stacjonarne im. Jana Pawła II. Przyjmuje rocznie ponad 220 pacjentów. Od tego momentu Poradnia Opieki Hospicyjno-Paliatywnej zapewnia już kompleksową pomoc chorym u schyłku życia prowadząc Poradnię Medycyny Paliatywnej, Hospicjum Domowe i Hospicjum Stacjonarne. Inicjatywa powstania Poradni Opieki Paliatywnej (Hospicjum Domowego) pojawiła się w roku 1992, w czasie gdy była to zupełnie nowatorska forma wspierania chorych u schyłku życia.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Stowarzyszenie jest aktywnym uczestnikiem życia społecznego miasta i regionu. Dla dobra mieszkańców współpracuje z samorządem, innymi organizacjami pozarządowymi, kościołem. Realizuje liczne zlecane zadania przez Gminę Wałbrzych, Powiat Wałbrzyski oraz Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w ramach Rządowego Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich. Współpracuje ze szkołami, szkolnymi klubami wolontariusza. Działa na rzecz promowania idei opieki hospicyjnej zarówno wśród dorosłych jak i młodzieży szkolnej. Wspiera chorych i ich rodziny zaspakajając potrzeby socjalne i psychologiczne. Wspiera dzieci osierocone organizując wyjazdy integracyjne, pomoc materialną dla najuboższych rodzin. Organizuje grupy wsparcia w żałobie i wiele innych form pomocy.

Wyróżnienia

Za zasługi dla mieszkańców Polskie Towarzystwo Opieki Paliatywnej Oddział w Wałbrzychu otrzymało tytuł „Zasłużony dla Miasta Wałbrzycha”.

Strona internetowa: www.opiekapaliatywna.hb.pl

Fundacja Warszawskie Hospicjum dla Dzieci

Opracowanie materiału: Marta Kwaśniewska

Data powstania: 1994 r. (2002 r. powstanie Fundacji WHD)

Założyciel: dr hab. n. med. Tomasz Dangel

Główni liderzy: Artur Januszaniec, Ireneusz Kalisiak, Danuta Olton

Formy opieki: hospicjum domowe dla dzieci

Historia i formy działalności

Hospicjum zaczęło oficjalnie działać w Instytucie Matki i Dziecka 1 września 1994 r. „Do roku 1994, kiedy powstało WHD jako pierwsze w Europie środkowo-wschodniej specjalistyczne pediatryczne hospicjum domowe, ośrodki opieki paliatywnej-hospicyjnej w Polsce przygotowane do opieki nad osobami dorosłymi, głównie z zaawansowaną chorobą nowotworową, jedynie sporadycznie opiekowały się umierającymi dziećmi i młodocianymi.” (Profesor Jacek Łuczak, Katedra i Klinika Medycyny Paliatywnej Akademii Medycznej im K. Marcinkowskiego w Poznaniu, „Geneza działalności Warszawskiego Hospicjum dla Dzieci na tle ruchu hospicyjnego w Polsce i Europie, Opieka Paliatywna Nad Dziećmi, Wydanie XII. Warszawa 2004)

Celami statutowymi Fundacji są:

1. Nieodpłatne wspieranie i świadczenie opieki paliatywnej nad dziećmi, młodzieżą i młodymi dorosłymi ze schorzeniami ograniczającymi życie i ich rodzinami.

Opieka paliatywna nad dziećmi i młodzieżą ze schorzeniami ograniczającymi życie jest aktywnym i całościowym podejściem obejmującym fizyczne, emocjonalne, społeczne i duchowe elementy. Skupia się na podniesieniu jakości życia dziecka i wspieraniu rodziny. Obejmuje leczenie nieprzyjemnych objawów, niesienie ulgi i wytchnienia rodzinie oraz opieki w czasie umierania i w okresie żałoby. Celem opieki paliatywnej nie jest przedłużanie ani skracanie życia, ale poprawa jego jakości. W przypadkach prenatalnej diagnozy ciężkiego, nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu, opieka paliatywna nad rodziną rozpoczyna się przed urodzeniem dziecka.

2. Wsparcie w żałobie rodzin dzieci, młodzieży i młodych dorosłych, którzy zmarli z powodu innych przyczyn niż schorzenia ograniczające życie.

3. Nieodpłatne rozwijanie i wprowadzanie modelu domowej opieki paliatywnej nad dziećmi, młodzieżą i młodymi dorosłymi w Polsce i za granicą.

Działalność organizacyjna i edukacyjna WHD, wzorcowego ośrodka pediatrycznej opieki paliatywnej, ma istotny wpływ na tworzenie w Polsce innych hospicjów dziecięcych i działów pediatrycznej opieki paliatywnej w ramach hospicjów dla dorosłych oraz może poprawić jakość opieki nad dziećmi ze schorzeniami ograniczającymi życie przez udział w szkoleniach z tego zakresu personelu medycznego z onkologicznych, neurologicznych i innych ośrodków pediatrycznych. Prowadzona przez WHD działalność opiniotwórcza (szeroko pojęta edukacja społeczeństwa), przygotowana nowocześnie i profesjonalnie z udziałem środków masowego przekazu, pomaga w propagowaniu idei opieki paliatywnej-hospicyjnej, uwrażliwia na potrzeby osób cierpiących, może korzystnie zmieniać obraz hospicjum w społecznych odczuciach i ma ważne znaczenie w pozyskiwaniu środków na tę działalność.

Jako wiodący ośrodek pediatrycznej opieki paliatywnej w krajach Europy środkowo-wschodniej WHD odgrywa ważną rolę dla tego regionu, ale również dla innych krajów europejskich w szkoleniu teoretycznym i praktycznym lekarzy i pielęgniarek nabywających doświadczeń z tego zakresu, nawiązuje współpracę z działającymi ośrodkami i pomaga w organizacji zespołów domowych.

Zespół WHD, 2013 r.

„Założenie przez doc. Dangła, anestezjologa pediatrycznego, modelowego hospicjum domowego, opracowanie standardów opartych na wzorcach brytyjskich, utworzenie fundacji zasilającej działalność WHD oraz wprowadzenie szkolenia podyplomowego z zakresu pediatrycznej opieki paliatywnej (POP) wpłynęło na powstanie opartych na podobnych zasadach zespołów oraz działów pediatrycznych przy hospicjach dla dorosłych. Uzyskanie środków, głównie z the Open Society Institute NY, oraz przygotowanie kadry umożliwiło utworzenie na bazie WHD europejskiego centrum szkolenia przeznaczonego głównie, ale nie

tylko, dla krajów Europy środkowo-wschodniej.” (Profesor Jacek Łuczak, Katedra i Klinika Medycyny Paliatywnej Akademii Medycznej im K. Marcinkowskiego w Poznaniu, „Geneza działalności Warszawskiego Hospicjum dla Dzieci na tle ruchu hospicyjnego w Polsce i Europie, Opieka Paliatywna Nad Dziećmi, Wydanie XII. Warszawa 2004)

Strona internetowa: www.hospicjum.waw.pl

Hospicjum św. Kamila w Gorzowie Wielkopolskim

Opracowanie materiału: Marek Lewandowski

Data powstania: Stowarzyszenia i Hospicjum Domowego – 18 czerwca 1993 r., Hospicjum Stacjonarnego – 23 maja 1995 r.

Założyciele: ks. Piotr Kępka, Barbara Gordziejewska, Danuta Laskowska, Alicja Michalska-Kiełbik, Jacek Zajączek, o. Andrzej Madej, Ryszard Kowalewski, Kamil Paszyński, Zofia Lech, Bogusława Serafin, Krystyna Winiarz, Krzysztof Wruk, Elżbieta Płonka, Danuta Wilk, Anna Paroń, Jan Winiarz.

Główni liderzy: s. Edyta Jaszul, s. Michaela Rak, Jacek Zajączek, Marek Lewandowski

Formy opieki: hospicjum domowe, hospicjum domowe dla dzieci, hospicjum stacjonarne, pobyt dzienny, dział fizjoterapii

Historia i formy działalności

Stowarzyszenie Hospicjum Świętego Kamila powstało w 1993 roku. Początkowo za parawanem tej nazwy kryło się kilkoro zapaleńców, którzy zdecydowali się na utworzenie placówki obejmującej opieką osoby chore na choroby nowotworowe. Były to jedynie wyjazdy, w ramach których zespół (ksiądz, lekarz, pielęgniarka i wolontariusz) docierał do domów chorych, potrzebujących pomocy w swoim cierpieniu. W miarę upływu lat Hospicjum się rozrastało, wzbogacając się w podarowany przez władze miasta budynek byłego żłobka. Dziś – poza administracją – działa pięć hospicyjnych działów: Hospicjum stacjonarne z 15 łózkami, Hospicjum Domowe, obejmujące co miesiąc opieką około 40 chorych, Hospicjum Domowe dla Dzieci „Oskara i Róży”, obejmujące co miesiąc opieką około 10 chorych dzieci, Dział Rehabilitacji, Dział Pobytu Dziennego z około 20 pensjonariuszami każdego dnia. W ramach Hospicjum działały także Poradnia Psychologiczna (do 30 czerwca 2013 roku) oraz Poradnia Medycyny Paliatywnej (do czerwca 2010 roku).

W ramach działalności nieodpłatnej pożytku publicznego Hospicjum oferuje pomoc osobom cierpiącym na chorobę nowotworową i chorującym na inne nieuleczalne, niepoddające się leczeniu przyczynowemu, postępujące choroby, poprzez roztoczenie opieki medycznej, prawnej, psychologicznej i wspieranie duchowe, dostosowane do indywidualnych potrzeb chorych, w tym zapobieganie bólowi i innym objawom somatycznym oraz ich uśmierzanie, łagodzenie cierpień psychicznych, duchowych i socjalnych; udzielanie pomocy rodzinom osób ciężko chorych w sprawowaniu opieki nad chorymi, w tym udzielanie pomocy rodzinom i osobom w trudnej sytuacji życiowej oraz wyrównywanie szans tych rodzin i osób.

Hospicjum prowadzi działalność charytatywną, promocję zdrowia oraz działania na rzecz osób niepełnosprawnych. Jego celem jest jednoczenie ludzi dobrej woli, gotowych udzielać bezinteresownie powyższej opieki i pomocy, w tym promocja i organizacja wolontariatu; działanie na rzecz integracji i reintegracji zawodowej i społecznej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym; organizowanie wypoczynku dzieci i młodzieży. Wśród celów jest również działanie na rzecz integracji europejskiej oraz rozwijania kontaktów i współpracy między społeczeństwami, promocja Rzeczypospolitej Polskiej za granicą, działanie na rzecz rodziny, macierzyństwa, rodzicielstwa, upowszechniania i ochrony praw dziecka oraz przeciwdziałanie uzależnieniom i patologiom społecznym. W ramach działalności odpłatnej pożytku publicznego Hospicjum prowadzi działania na rzecz osób w wieku emerytalnym (w ramach Działu Pobytu Dziennego), działania na rzecz osób niepełnosprawnych (do 50% prowadzonych działań rehabilitacyjnych w ramach Działu Fizjoterapii).

Różnorodność form opieki nad chorym i jego rodziną to misja Hospicjum św. Kamila. Jest ona realizowana w oparciu o koncepcję osobowego traktowania każdego człowieka, bez względu na jego przekonania, światopogląd czy wyznanie. W ciągu dwudziestu lat działalności Stowarzyszenia pomoc otrzymało ponad 7 000 chorych nowotworowych, a w

sumie – ponad 45 000 osób.

W ostatnim czasie szczególnym osiągnięciem placówki było niewątpliwie otwarcie Hospicjum Domowego dla Dzieci „Oskara i Róży”, a także udzielanie pomocy dzieciom i młodzieży osieroconej w ramach Projektu „Jaskółka”. Projekt obejmuje opieką osoby młode, które straciły najbliższych, szczególnie w wyniku choroby nowotworowej. Dzięki jego realizacji zapobiega się wykluczeniu społecznemu dzieci i młodzieży, obdarzając ich poczuciem bezpieczeństwa i zapewniając wieloaspektowy rozwój. Podejmowane przez pracowników i wolontariuszy działania pomagają dzieciom i młodzieży w powrocie do psychicznej równowagi, w rozwijaniu ich talentów i uzdolnień. Udzielana pomoc podopiecznym Projektu „Jaskółka” obejmuje indywidualne spotkania z psychologiem (prowadzone w zależności od potrzeby i indywidualnego przypadku), grupę wsparcia oraz socjoterapeutyczne zajęcia grupowe (organizowane cyklicznie), które mają na celu pomoc w przeżyciu żałoby, poznanie własnej emocjonalności, zdobycie umiejętności radzenia sobie w sytuacjach trudnych itp. Organizowane są również zajęcia ogólnorozwojowe i aktywizacyjne, skupiające uwagę na rozwoju talentów i zdobywaniu nowych umiejętności (np. podczas zajęć plastycznych, muzycznych, tanecznych), a także spotkania z okazji różnych świąt, zabaw i urodzin.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

W historię Hospicjum wpisały się różne koncerty, organizowane jako gest podziękowania darczyńcom. Na gorzowskich scenach występowali: Natalia Kukulska, Marek Torzewski, Eleni, Stanisław Sojka, Mieczysław Szcześniak, Mieczysław Hryniewicz, Grupa Mozarta oraz Cygański Teatr Muzyczny „Terno”. Z okazji XV-lecia działalności Stowarzyszenia wydana została w 2009 roku przez Wydawnictwo „Znak” książka pióra Jana Grzegorzycy – „Niebo dla akrobaty”. Autor opisuje w zbeletryzowanej formie, niezwykle codzienność w hospicjum. Inspiracją dla autora były opowieści pacjentów Hospicjum św. Kamila w Gorzowie Wielkopolskim.

Hospicjum było inicjatorem działań o charakterze popularyzatorskim (debaty, konferencje, szkolenia) z zakresu opieki hospicyjnej, współpracowało także z Pomorską Akademią Medyczną w Szczecinie oraz nadal współpracuje z niemieckim Stowarzyszeniem Häusliche Kinderkrankenpflege Brandenburg-jv z Marxdorfu.

Strona internetowa: www.hospicjum-gorzow.pl

Hospicjum Opatrzności Bożej Księża Orioniści, Wołomin

Opracowanie materiału: Małgorzata Rowicka

Data powstania: 18 marca 1995 r.

Założyciel: Zgromadzenie Zakonne Małe Dzieło Boskiej Opatrzności

Główni liderzy: ks. Tadeusz Szeszko FDP, ks. Krzysztof Miś FDP, ks. Marek Wasztyl FDP

Formy opieki: hospicjum stacjonarne

Historia i formy działalności

Hospicjum Opatrzności Bożej rozpoczęło swoją posługę 18 marca 1995 roku na terenie parafii św. Józefa Robotnika w Wołominie. Zostało utworzone przez Zgromadzenie Zakonne Małe Dzieło Boskiej Opatrzności Księża Orioniści. Otwierając Hospicjum Przełożeni Zgromadzenia kierowali się przede wszystkim charyzmatem swojego Założyciela, świętego Alojzego Orione, który pisał: „W imieniu Opatrzności Bożej – nie bacząc na wiek, narodowość czy religię – otworzyłem swe ramiona i serce zarówno zdrowym, jak i chorym; wszystkim, a zwłaszcza naszym braciom cierpiącym i opuszczonym pragnąłbym wraz z chlebem dla ciała dać boski balsam wiary.” Dyrektorem nowo powstającego Hospicjum był ksiądz Marek Wasztyl.

W chwili otwarcia oddział stacjonarny liczył 12 łóżek. W miarę upływu czasu okazało się, że potrzeby w zakresie opieki hospicyjnej są duże, dlatego z inicjatywy Urzędu Wojewódzkiego została zwiększona ilość łóżek w oddziale. Dnia 20 lutego 1996 roku zawarto umowę z Wojewodą Warszawskim o opiekę nad 20 chorymi. 10 kwietnia 1997 roku poszerzono posługę dla chorych, zaczęło funkcjonować Hospicjum Domowe obejmujące opieką 15 chorych z rejonu Wołomina. Od 5 stycznia 1999 roku po reformie służby zdrowia działalność Hospicjum była finansowana przez Mazowiecką Kasę Chorych (obecnie Narodowy Fundusz Zdrowia). Od 1 czerwca 1999 roku oddział powiększono o 6 łóżek, a opiekę domową do 25 pacjentów. 21 maja 2002 roku zakończył kadencję dyrektora ksiądz Marek Wasztyl, a rozpoczął ksiądz Dariusz Czupryński, który do dnia dzisiejszego kontynuuje charyzmat św. Alojzego Orione. 31 grudnia 2002 roku zakończyło swoją działalność Hospicjum Domowe. Opiekę nad chorymi w domach sprawuje Warszawskie Hospicjum Domowe Księży Marianów.

28 października 2008 roku Hospicjum stało się organizacją pożytku publicznego, co pozwala mu ubiegać się o przekazanie na jego rzecz 1% podatku.

Ośrodek realizuje swoje cele i zadania w ramach stacjonarnego oddziału opieki paliatywnej, który obecnie otacza opieką 26 pacjentów. Przygotowane są dla nich sale dwuosobowe, kaplica, kuchenka oddziałowa, aula, taras oraz ogród okalający budynek. Opiekę nad pacjentami sprawują lekarze, pielęgniarki, kapelan, psycholog, pracownik socjalny i fizjoterapeuta. W usługę tę włączeni są również pracownicy niemedyczni oraz wolontariusze. Zespół liczy 50 pracowników i 25 wolontariuszy. Od 2004 roku Hospicjum zatrudnia lekarzy z tytułem specjalistów w dziedzinie medycyny paliatywnej. W chwili obecnej taki tytuł posiadają: dr Mirosława Padzik-Grzesińska, dr Halina Mickiewicz i dr Ewa Świć.

12 lipca 2011 roku Hospicjum otrzymało certyfikat jakości ISO 9001: 2009. Certyfikat jest świadectwem, że Hospicjum wdrożyło i stosuje system zarządzania jakością w zakresie wszechstronnej opieki paliatywnej nad pacjentami w terminalnej fazie choroby nowotworowej oraz w innych chorobach nieuleczalnych.

Hospicjum pomaga chorym, którzy nie mogą dłużej przebywać na oddziałach szpitalnych, w domach rodzinnych lub domach opieki ze względu na towarzyszące chorobie objawy, szczególnie ból, duszności, rany, krwotoki, odleżyny, niemożność samodzielnego zaspokojenia potrzeb biologicznych. Chorzy objęci są nie tylko opieką medyczną, psychologiczną i socjalną, ale też opieką duchową. Zespół hospicyjny towarzyszy w trudnym dla pacjenta i jego rodziny okresie życia, wspierając modlitwą, pomagając przygotować się na godne spotkanie z Bogiem Ojcem.

Ważnym aspektem działalności Hospicjum jest opieka nad rodzinami osieroconymi. Głównymi celami działalności w tym aspekcie jest uświadomienie społeczeństwu istnienia

problemu osierocenia dzieci, których bliscy zmarli w hospicjach, uświadomienie potrzeb dzieci osieroconych, rozszerzenie działań na rzecz opieki nad tymi dziećmi oraz pomoc psychologiczna osobom w żałobie. Każdego roku Hospicjum bierze udział w akcjach, które mają na celu pomóc dzieciom i ich rodzinom wrócić do równowagi i oderwać ich od trosk życia w żałobie. Są to między innymi „Uśmiech Dziecka na Dzień Dziecka”, „Spełniamy marzenia” „Kolorowy piórnik”. Dzięki pomocy opiekunów dzieci, udaje nam się zrobić listę wymarzonych prezentów i niezbędnych rzeczy, które zakupujemy z okazji Dnia Dziecka, Bożego Narodzenia czy początku roku szkolnego. Poprzez zaangażowanie wielu ludzi dobrej woli możemy przynajmniej częściowo spełnić dziecięce marzenia. Ponadto program stypendialny Funduszu Dzieci Osieroconych Fundacji Hospicyjnej w Gdańsku pozwala wspierać edukację i rozwój talentów szczególnie tych dzieci, których rodziny znalazły się w trudnej sytuacji materialnej.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Hospicjum Opatrzności Bożej współpracuje ze środowiskiem lokalnym poprzez kontakt ze szkołami, urzędami, organizacjami pozarządowymi, Miejskim Domem Kultury i Ośrodkiem Pomocy Społecznej. Placówka prowadzi działalność edukacyjną w szkołach związaną z opieką paliatywno-hospicyjną i wolontariatem hospicyjnym. Od 2004 roku bierze udział w ogólnopolskiej kampanii społeczno- edukacyjnej „Hospicjum to też Życie”.

Wyróżnienia

4 marca 2010 roku dr Wiesław Kowalewicz otrzymał Złoty Krzyż Zasługi przyznany przez Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego za wkład w rozwój opieki paliatywno-hospicyjnej w

Polsce. 18 marca 2010 roku ksiądz dr Dariusz Czupryński – dyrektor Hospicjum, otrzymał Złoty Krzyż Zasługi przyznany przez Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego za wkład w rozwój opieki paliatywno-hospicyjnej w Polsce.

Strona internetowa: www.hospicjumopatrznosci.org